

Fru Lind og hendes Mand for kort Tid siden, efter at denne Dom er afsagt over mig med Bøder til et samlet Beløb af 3,500 Kr. eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 7 Maaneder, egenmægtigt have fjernet 2 Piger fra Optagelseshjemmet paa Kalkbrænderivej, der sorterer under Kristelig Forening. De vare anbragte der af det paagældende københavnske Værgeraad, der betalte 1 Kr. 20 Øre pr. Dag. De vare netop anbragte der til lagttagelse. Den ene af disse Piger har jeg for Resten i nogen Tid haft i Pleje i mit Hjem, fordi der i sin Tid var kommet Anmeldelse om, at der var Grund til at tage hende bort fra Hjemmet. Nu vilde Værgeraadet vide, hvorledes det gik med Børnene paa Optagelseshjemmet, og 2 af Værgeraadet henvendte sig saa derude. Men skønt Værgeraadet stadig betalte for Børnene, vare disse borte. Hr. og Fru Lind havde taget de 2 Piger hjem til sig for at udrette almindeligt Pigearbejde, de manglede nemlig Tjenestefolk. Da Værgeraadet erfarede dette, henvendte det sig til Værgeraadsforeningens Formand, og de 2 Pigebørn bleve saa i Lørdags hentede fra Linds Hjem i Herløv tilbage til Optagelseshjemmet. Jeg har en Skrivelse her, efter hvilken Værgeraadsforeningen her i København har meddelt Kristelig Forening, at hvis man nogen Sinde mere tillod den Slags Ting, vilde man boykotte Foreningens Institutioner for Anbringelse af Børn.

Jeg vil her indskyde, at mange af de Hjem, der ere under Kristelig Forening, f. Eks. det paa Ourø og det i Ærøskøbing, ere ganske fortrinlige Institutioner, ledede af udmærkede Folk. Naar man har fremdraget de mørke Sider, maa man ogsaa fremdrage Lyssiderne, og jeg ønsker ikke, at de Kræfter, der have medvirket til at bringe Børn ind under gode Forhold, skulle miste den Støtte, de hidtil have haft. Men paa den anden Side maa vi kræve, at Statens Midler røgtes forsvarligt, og at der ikke finder nogen Art af Misbrug Sted.

Den højtærede Kultusminister staar vel paa samme Maade som de øvrige Ministre. Naar der tales om Reformen, der koste Penge, vil han ryste paa Hovedet og sige: Jeg ved ikke, hvor jeg skal skaffe dem fra. Jeg hører imidlertid, at vi skulle have en Kirkereform, og den betyder vel ikke uvæsentlige Udgifter, men jeg kommer med et Ønske til den højtærede Kultusminister — for øvrigt til det hele Ministerium, men dog særlig til den Mand, der repræsenterer det Omraade, jeg her taler om — angaaende en Reform, der

ingen Penge koster, men som betyder umaadelig meget. Det er den, at man afskaffer i Skolen det meningsløse Torturredskab: Spanskrøret. Den højtærede Konseilspræsident nævnedes Cirkulæret fra Hans Majestæt Kong Frederik den 6te — den højtærede Konseilspræsident glemte „Hans Majestæt“, men jeg synes, den afdøde Konge fortjener at faa denne lille Titel med —, hvori det indskærpedes, at man fra de overordnedes Side skulde vaage over, at der skete de menige Soldater, hvad der var ret og billigt. I det hele var Tiden omkring 1792 en brillant Tid. Hvis vi havde haft en fri Forfatning den Gang, tror jeg ikke, at den højtærede Konseilspræsident i hin Periode kunde have været Minister (*Konseilspræsidenten* [Berntsen]: Jo!) Nej, Tiden var altfor radikal til, at den vilde kunne taale en Mand som den ærede Minister som Konseilspræsident. Nej, det vilde være en udpræget radikal Mand, maaske oven i Købet en Socialdemokrat, maaske en Mand som mig. (*En Stemme*: Der var ingen af den Slags!) Jeg siger jo ogsaa: Hvis vi havde haft en fri Forfatning, hvis Udviklingen paa alle Omraader havde været lige saa fremskreden, som den i visse Henseender var. Det var en udmærket Tid, Tiden omkring 1792 og længere frem, ikke mindst for Børnene, for Skolen. Skoleloven af 1814 er et ualmindelig godt Stykke Arbejde, et Humanitetsværk af Rang, og det er meget paafaldende, at vi ikke ere gaaede frem siden 1814 med Hensyn til Strafferedskaber i Skolen. Tværtimod, vi ere gaaede tilbage. Vi havde i ældre Dage Riset, Spanskrøret er vistnok kommet ind ved et kultusministerielt Cirkulære og har erstattet Riset. Men hvorfor man netop skulde have Riset fjernet og Spanskrøret sat i Stedet, forstaar jeg ikke.

Jeg var forleden oppe i Skolemuseet i Stormgade for at se de gamle Strafferedskaber, man der gemmer paa. Der er ikke ret mange, og de ere ikke særlig interessante, for de væsentlige Strafferedskaber fra gammel Tid ere brændte og borte. I Overgangstiden skammede man sig ved, at saadanne Redskaber vare blevne anvendte, og saa blev de puttede i Kakkelloven. Det er meget betegnende, at det Redskab, som man foreviser der, og som skal være en Ferle, ikke er en Ferle. Det er et Strafferedskab, som er købt i Amsterdam, og som man udgiver for at være en Ferle. Men Ferlen er et helt andet Instrument, som jeg har set et Eksempel af i Stockholm. Saa findes der